

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci navrhovatele **ing. V. K.**, proti odpůrci **Státní volební komisi** se sídlem budova Ministerstva vnitra, Náměstí Hrdinů č. 3, Praha 4, v řízení o „návrhu na neplatnost voleb hlasování a neplatnost 2. kola senátních voleb dne 27. – 28. října 2006 ve volebním okrsku V. n. J.“,

t a k t o :

- I. Návrh **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem, došlým Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 11. 2006, označeným jako „stížnost na průběh 2. kola senátních voleb 2006 dne 27. - 28. 10. 2006“, si navrhovatel stěžuje na volební komisi Městského úřadu V. n. J., kde je hlášen k trvalému pobytu. Navrhovatel namítá, že pracuje v L., a v důsledku „neschopné administrativy“ se nezúčastnil 2. kola senátních voleb, jelikož do V. n. J. nejel kvůli absenci vhodné sobotní autobusové dopravy, a byla odmítnuta jeho žádost o vydání voličského průkazu, o který požádal dne 23. 10. 2006.

K této stížnosti navrhovatel připojil fotokopii odpovědi na žádost o vydání voličského průkazu ze dne 24. 10. 2006, podepsanou starostou města V. n. J. J. M., z níž vyplývá, že městský úřad této žádosti nemůže vyhovět, jelikož již uplynula zákonná lhůta pro zaslání voličského průkazu korespondenční formou. V případě osobního vyzvednutí tohoto průkazu na městském úřadě v termínu do uzavření výpisu seznamu voličů jsou nicméně pověřeni pracovníci k dispozici.

Vzhledem k tomu, že návrh obsahoval vady, které bránily jeho věcnému projednání, vyzval Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), navrhovatele k odstranění vad podání. V usnesení ze dne 3. 11. 2006 soud navrhovatelé uložil, aby upřesnil, zda se jedná

o návrh na neplatnost hlasování, neplatnost voleb nebo neplatnost volby kandidáta, k označení kandidáta, proti němuž případně návrh směřuje, a k uvedení konkrétních skutečností, z nichž vyplývá, že navrhovatelem tvrzené porušení volebního zákona mohlo ovlivnit hlasování, volby či volbu konkrétního kandidáta. K odstranění popsaných vad soud stanovil lhůtu tří dnů od doručení tohoto usnesení s tím, že poslední den lhůty musí být odstranění vad doručeno soudu. Pokud v této lhůtě vady podání odstraněny nebudou, poučil soud navrhovatele o tom, že návrh bude odmítnut.

Citované usnesení bylo navrhovateli doručeno dne 8. 11. 2006, přičemž ve stanovené lhůtě (tzn. do 11. 11. 2006) shora popsané vady návrhu odstraněny nebyly.

Teprve dne 14. 11. 2006 obdržel Nejvyšší správní soud doplnění původního návrhu, v němž navrhovatel zopakoval, že byla „zablokována“ jeho účast ve 2. kole senátních voleb v J. n. N., „kde kandidovali dr. Č.(O.) a Mgr. S. P. (S.).“ Tím měl být porušen volební zákon, ústavní práva i standardy EU. Protože se jedná o opakovaný případ, požaduje navrhovatel morální a hmotné odškodnění.

Z uvedeného obsahu „doplnění stížnosti“, podaného navíc po marném uplynutí stanovené soudcovské lhůty, je dostatečně zřejmé, že navrhovatel nevyhověl výzvě soudu a neodstranil vady svého návrhu; tyto vady jsou zároveň takového charakteru, že brání tomu, aby se soud mohl návrhem věcně zabývat (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Z ustanovení § 87 odst. 2-5 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, totiž vyplývá, že podáním návrhu na neplatnost hlasování, neplatnost voleb nebo neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl senátor volen, každá politická strana, politické hnutí, koalice nebo nezávislý kandidát, jejichž přihláška k registraci ve volebním obvodu byla pro volby do Senátu zaregistrována. Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí. Návrh na neplatnost hlasování může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledky hlasování. Návrh na neplatnost voleb může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledky voleb. Návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta.

Z citované zákonné úpravy je dostatečně zřejmé, že navrhovatel v první řadě musí svůj návrh dostatečně konkrétně vymezit. Aby se tedy soud mohl návrhem vůbec zabývat, musí navrhovatel v návrhu označit zvoleného kandidáta, jehož volbu napadá, případně vyložit, v čem spatřuje důvody pro vyslovení neplatnosti hlasování, a také uvést konkrétní okolnosti, v nichž spatřuje protizákonnost, jakož i vztah mezi těmito okolnostmi a výsledkem voleb. O tom byl ostatně navrhovatel soudem dostatečně poučen.

V daném případě nicméně navrhovatel ve svém podání ani na výzvu soudu neuvedl, čeho se vlastně domáhá. Přestože totiž svoje doplnění nadepsal jako „návrh na neplatnost hlasování a neplatnost 2. kola senátních voleb“, nijak blíže neupřesnil, co vlastně žádá, když setrval u požadavku „morálního a hmotného odškodnění“, což však samozřejmě není v kompetenci volebního soudu, a nezformuloval tak žádný petit, který by byl soudem věcně projednatelný. Stěžovatel také blíže nevysvětlil, v čem vlastně spatřuje protiprávnost postupu

městského úřadu, tzn. které zákonné ustanovení mohlo být porušeno, a nikterak ani nenaznačil, jakým způsobem byly ovlivněny výsledky hlasování či voleb. Nejvyšší správní soud v této souvislosti jen pro úplnost připomíná, že ve 2. kole senátních voleb v obvodu č. 35 – J. n. N. zvítězila Mgr. S. P. se ziskem hlasů 14 120 oproti RNDr. J. Č., který obdržel 12 549 hlasů (viz www.volby.cz/pls/senat), takže výsledný rozdíl hlasů byl 1 571.

Nejvyšší správní soud tedy dospívá k závěru, že podstata takto formulovaného návrhu spočívá toliko v nesouhlasu s postupem městského úřadu při vydávání voličského průkazu, což však nespadá pod žádnou z citovaných možných alternativ v rámci soudního přezkumu voleb do Senátu, nýbrž spíše pod stížnost na organizačně technické zabezpečení voleb na úrovni obce, k jejímuž řešení je však příslušný krajský úřad [§ 12 odst. 3 písm. a) zákona č. 247/1995 Sb.].

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 6a odst. 2 zákona č. 247/1995 Sb. volič může požádat o vydání voličského průkazu ode dne vyhlášení voleb, a to písemným podáním opatřeným ověřeným podpisem voliče, „doručeným nejpozději 7 dnů přede dnem voleb tomu, kdo stálý seznam nebo zvláštní seznam vede, nebo osobně do okamžiku uzavření stálého seznamu nebo zvláštního seznamu.“ V daném případě je však zjevné, že navrhovatel tuto zákonnou lhůtu nerespektoval, když o vydání voličského průkazu požádal později, a zároveň že mu příslušný městský úřad neodmítl voličský průkaz vydat, nýbrž že mu pouze odmítl jej zaslat korespondenční formou. Lze proto konstatovat, že jakkoliv zákonodárce pamatoval na celou řadu možných situací, kdy voliči nemohou hlasovat v místě svého trvalého pobytu, stále zbývá určitá skupina těch, kteří se nacházejí mimo územní obvod svého volebního okrsku, a to z neočekávatelných důvodů (což však zjevně není situace stěžovatele, kterému nic nebránilo o voličský průkaz požádat v zákonem předvídané lhůtě), které jim znemožnily požádat s předstihem sedmi dnů před začátkem hlasování o voličský průkaz nebo být zapsáni do zvláštního seznamu podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 247/1995 Sb. Faktické vyloučení těchto osob z hlasování však není způsobeno chybou zákonodárce, tím méně pak chybou jiných orgánů, nýbrž nutností s určitým předstihem přede dnem hlasování ukončit vydávání voličských průkazů, respektive uzavřít zvláštní seznamy voličů. K této otázce se vyjádřil též Ústavní soud v nálezu II. ÚS 540/02, kde uvedl: „*Lze proto připustit, aby z důvodu institucionálního zajištění výkonu volebního práva, tedy zajištění organizace voleb, byla v právu stanovena jistá omezení, za jejichž splnění jednotlivci, resp. občan, realizuje výkon subjektivního volebního práva. Z organizačních aspektů voleb lze vždy dovést větší či menší míru omezení volebního práva, ať už jde o stanovení časového průběhu voleb, místa, kde lze volbu realizovat atd., které se mohou jevit jako další podmínky volebního práva. Nelze však hovořit o kvalifikačních podmínkách výkonu volebního práva (státní občanství, věk), nýbrž o jeho omezeních, jež však jsou i s ohledem na shora uvedenou povahu tohoto práva přiměřená a nezbytná k zajištění organizace voleb, a tedy v konečném důsledku k zajištění realizace subjektivního volebního práva.*“ Je tak možno toto *obiter dictum* uzavřít konstatováním, že zmíněné omezení je nutno přičíst stanovení určité rovnováhy mezi neomezeným aktivním volebním právem jednotlivců a veřejným zájmem na institucionálním zajištění výkonu volebního práva.

Lze tak shrnout, že navrhovatel ani na výzvu soudu neodstranil vady podání tak, aby soud mohl v tomto typu řízení pokračovat. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud návrh odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ve věcech volebních žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu